

Kapitola první

NÁVRAT DO KRÁLOVSTVÍ ETIKETY

aneb

Bez velkých cavyků zbav
se svých zlovyků

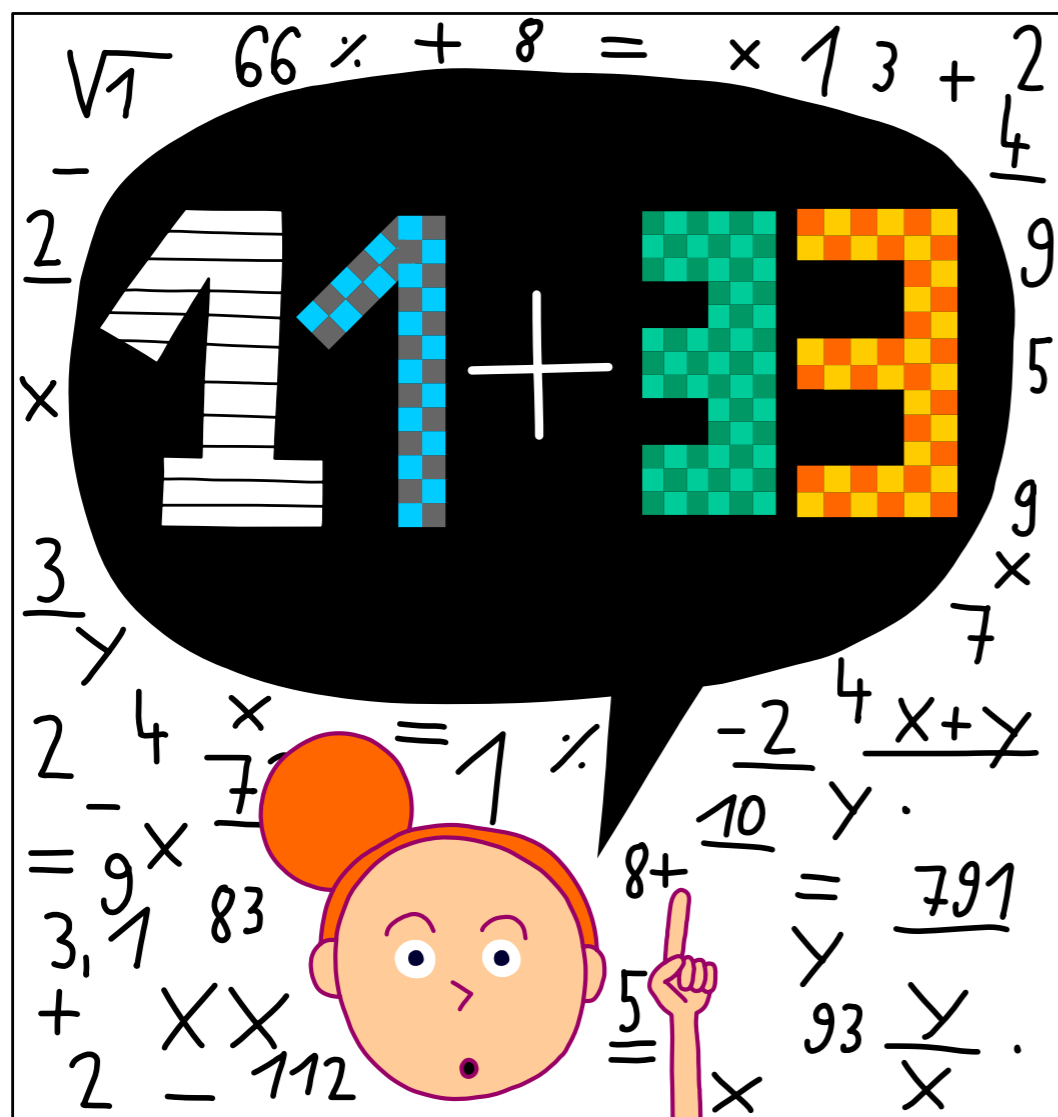
Všechno začalo úplně nenápadně. Ráno jsem vstala, jako obyčejně, potom koupelna, oblékání, snídaně, jako obyčejně, a konečně, hm, taky jako obyčejně, cesta do školy. Byl všední den, tak to ani jinak nešlo. První zážitek se dostavil dřív, než jsem do školy došla. S Veronikou jsme se domluvily, že se sejdeme na rohu v půl a půjdeme do školy spolu.

Setkání první

Druhý zážitek jsem měla hned o první přestávce, před hodinou matiky. Tereza slíbila, že mi poradí s jedním příkladem.

Setkání druhé

Pak přišla další přestávka, správně počítáte, byla velká, a přinesla zážitek třetí. Vítek mi měl přinést pro brášku fotku Messiho. To je fotbalista, což poznamenávám pro ty, kteří nemají brášku posedlého fotbalem jako já a nemuseli by tušit ani to, že Messi hraje teď zrovna za Barcelonu.

Setkání třetí

Tak to jsou moji tři drazí spolužáci, dá se říct i kamarádi, a jejich zlovyky. Veronika chodí pozdě vždycky a všude, Terka pořád něco jí a s plnou pusou i mluví a Vítek si v jednom kuseokusuje nehty, dokonce, i když je má už okousané. Musím říct, že mi jejich zlovyky občas docela dost vadí.

Když jsem o tom řekla mámě, jen se na mne podívala a usmála se:

„Myslíš, Klárinko, že ty žádný zlovyk nemáš?“

Tušila jsem, že moje báječná maminka o nějakém mém zlovyku nejspíš ví a tak jsem se zamyslela.

„Tak... vyloučené to úplně není. Ale o žádném nevím.“

„Vždycky je těžší objevit zlovyk u jiných než u sebe, vid’? To, že jíš často ve stoje a přitom děláš spoustu jiných věcí...“

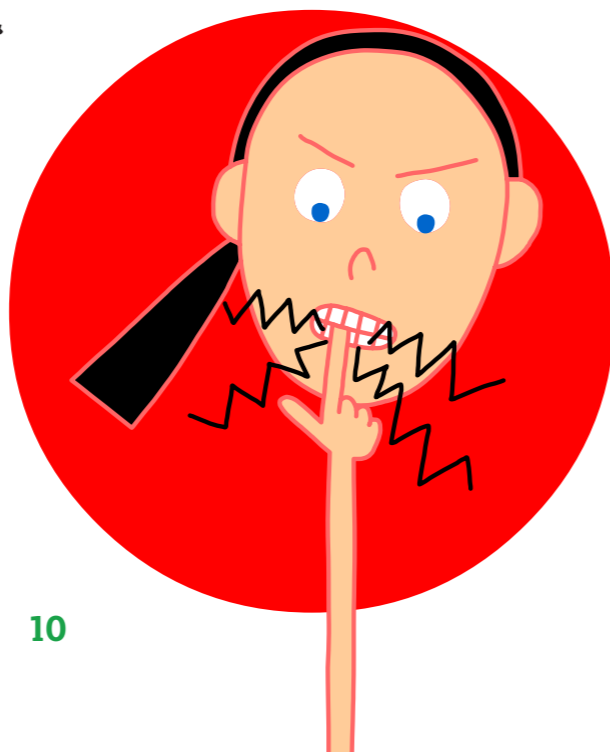
„Jenom, když pospíchám!“

„Že srkáš polévku ze lžice...“

„Jenom, když je horká.“

Řekla jsem, ale přitom mi bylo jasné, že máma má pravdu, a tak jsem pokračovala:

„Já vím, mami, ale uznej, že něco tak strašného jako ohryzávat si nehty do krve nedělám.“

VRÁTÍ SE MISTR E?

Nevím, jestli jsem maminku přesvědčila, spíš asi ano, ale mě v tu chvíli napadlo, že kdybych mohla mluvit s Mistrem E, určitě bych se ho zeptala, jak řeší zlovyky v Království Etikety. Ale nemohla jsem. Tohle království bylo teď pro mě dál, než kdyby leželo za devatero řekami, osmdesáti osmi potoky a milionem neprostupných bažin. Prostě to nešlo.

To víte, že jsem na Království Etikety často myslela. Možná o to víc, že jsem se tam nemohla vrátit. Když mi bylo tak o dva tři roky míň, toužila jsem jet do Afriky a vidět na vlastní oči zebry a žirafy a taky třeba koupající se hrochy. Samozřejmě mi bylo jasné, že do Afriky nepojedu, ale myslela jsem na ni tak hodně, že se mi o ní někdy i zdálo.

A tak se nedivte, že když se na mém tabletu (mám pořád ten samý, jako v době kdy jsem do Království Etikety létala skoro obden) objevil Mistr E, brala jsem to jako normální sen.

Jenomže on promluvil.

„Tak už se probuď, Klárko,“ řekl jemně, mezi námi, jinak on to ani neumí, „potřebuji tvoji pomoc!“

Měla jsem oči otevřené, ale radši jsem třikrát mrkla, abych měla jistotu, že nespím. Byl tam pořád.

„To je teda síla,“ řekla jsem si, ale nahlas jsem vyslovila jen: „Zrovna jsem na vás myslela, Mistře. Nejmíň tři moji spolužáci mají dost příšerný zlovyky. Myslíte, že i tohle zajímá etiketu?“

Mistr E se jen pousmál.

„Aby ji to nezajímalo, Kláro! Zlovyky tvých kamarádů nám ale tentokrát pomohou. Vezmeme je jako vítaný důvod k tvé cestě do Království Etikety!“

„Cože? Já tam zase poletím?!? To nemyslíte vážně!“ křičela jsem na něj, štěstím celá bez sebe. Jenomže on zůstal nebývale vážný.

„Tvoje cesta bude mít tentokrát o jeden důvod navíc. Zjistil jsem, že Království Etikety zůstane začarované do té doby, než se podaří nalézt a vyloučit šifru dokonalosti, kterou jeho obyvatelé před časem zcela beznadějně ztratili.“

Zakroutila jsem hlavou.

„Co já s tím? V šifrách se ani trochu nevyznám. A proč ji vůbec ztráceli?“

„Je to mnohem horší, než se zdá. Tu šifru nejspíš někdo uloupil a z Království Etikety neznámo kam odnesl. A ty jsi jediná, o kom si myslíme, že by mohl...“

„Ale to já nevím, Mistře...“ řekla jsem, protože jsem věděla, že tohle já nikdy zvládnout nemohu.

Mistr E řekl trochu smutně: „No, jestli nechceš, Kláro, tak samozřejmě...“

„Ne! Chci! Pošlete mě tam hned! Prosím...“

Poslední slova jsem ale už skoro nevyslovila, protože jsem zase, po dlouhé době, ucítila závan onoho dobře známého větříku a bylo mi jasné, že letím a za chvíličku přistanu. Kde? Jsem si jistá, že vám to dávno došlo. No jasně, že v Království Etikety!

Ještě dřív, než jsem cokoli uviděla, slyšela jsem povědomý hlas. Že by král Jarouš? Ale nebyl to Jarouš, byl to jeho přítel král Slavoj! Právě se chystal vyprávět jednu ze svých neuvěřitelných historek. Byla o tom, jak se Slavoj s Jaroušem, když byli ještě malí králové, tedy vlastně malí princové a následníci trůnu, vydali na lov baziliška.

„To jsme tehdy, jářku, pronásledovali tohoto velmi nebezpečného tvora. Bylo to, jářku, vskutku napínavé. Šli jsme závějí a spatřili jsme...“

Obrázek – Terezka má u pusu bublinu s nápisem „Sněhuláka!“ a ukazuje na v lese stojícího sněhuláka

...ale ne sněhuláka, jářku, malou klikatou pěšinku jsme objevili...

Obrázek – Chechtomír jde po cestičce, která je vlastně had s klikyhákem u pusu má bublinu s nápisem „Nebyla to zmije?“

...jářku, to se rozumí, že nebyla. Šli jsme po té cestě a najednou jsme slyšeli, jářku, co jsme to jen slyšeli...

Obrázek – Terezka a Chechtomír stojí proti sobě a mají u pusu bubliny s nápisy „Syčení zmije!“ (Chechtomír) a „Syčení baziliška!“ (Terezka)

...ne, žádné syčení, chrochtání jsme slyšeli, jářku to si divoké prasátko vyšlo na procházku...

V tu chvíli do královské síně nevešlo prasátko, vešel pan purkmistr a mával vzrušeně oběma rukama.

„Ne, ne, ne, nelekejte se, Veličenstvo,“ koktal víc než normálně, „nesu zprávu!“

Královna Julie, která věděla, že král Jarouš je spolu s princem Janem na loveckém zámečku, kde ho učí všemu, co je nezbytné znát, aby mohl vyjet na královský hon, se polekala.

„Jarouškovi se něco stalo!“ vykřikla.

Purkmistr mával rukama ještě víc, ale to královnu neuklidnilo a vykřikovala svoje představy jednu za druhou.

Obrázek – královna s vytřeštěnými očima s vějířem výkřiků v bublinách:

„Postřelil se vlastní kuší?!?“

„Probodl se cizí dýkou?!?“

„Princ Jan spadl do bažiny?!?“

„Lovecký zámeček vyhořel!!!“

Purkmistr, který už neměl sílu mávat rukama stále rychleji a výrazněji, vykřikl:

„Nechte mě domluvit!!! Tady se nedá vůbec nic říct!!!“

Královna zmlkla, purkmistr se omluvil za to, že okřikuje pannonici, a vyřídil vzkaz, že král s princem přijedou až zítra. Královna mu na usmířenou nabídla paštiku s brusinkami a horký čaj. Purkmistr to odmítl, že nemá chuť. Ale když král Slavoj pokračoval ve svém vyprávění, neustále žadonil, aby mu Chechtomír dal paštiku i čaj a obojí si bral z jeho talíře a hrnku.

„Tady se nedá nic říct,“ zaznělo v královské síni už podruhé. Tentokrát si král Slavoj stěžoval na to, že purkmistr neustále cosi špitá, a vyrušuje tak. A on nakonec v tom ruchu a neklidu nestihl říct to hlavní, co ještě k tomu bylo vtipné. Že v noře, kterou našli, se místo baziliška ukrývala liška!

Obrázek – tři hlavy – královna, Terezka, Chechtomír, všechny mají u pusy bublinu se společným nápisem „Ta liška byla houba?“

Král Slavoj si dal hlavu do dlaní a zaúpěl: „Ne, tady se nic vyprávět, jářku, opravdu nedá!“

Věděla jsem, že je nejvyšší čas, a tak jsem se tam objevila.

Jestli čekáte, že padali překvapením, že jsem se vrátila a ptali se, kde se tam беру, pletete se. Brali to úplně normálně a hlavně je zajímalo, čím to je, že se nedokážou domluvit.

„Pověz jim, Klárko, že se tady nedá nic vyprávět,“ začal král Slavoj.

„To se tedy vážně nedá. A nebude to lepší, dokud nenecháte jeden druhého domluvit a přestanete si skákat do řeči,“ odpověděla jsem s úsměvem. Úsměv se do královských síní velice hodí, kdyby vás někdy přijal nějaký král nebo královna, usmívejte se, protože trůn má úsměvy rád.

V naší královské síni se všichni divili.

„Já, že nenechám Slavoj domluvit?“ rozčilovala královna.

„Já neskákal nikomu do řeči, já se jenom ptal!“ bránil se Chechtomír.

„Já jsem si prostě myslela, že vím, co chce král Slavoj říct,“ kroutila se Terezka.

Obrázek – purkmistr jí chlebiček s paštikou a u pusy má nápis: To je ošklivý zlozvyk!

„Pane purkmistře, stejně ošklivý zlozvyk je pít z cizího šálku a brát si jídlo z cizího talíře a ještě přitom rušit neustálým šeptáním,“ řekla jsem a vzhledem k tomu, jak zčervenal, řekla bych, že to i uznal.

Král Slavoj se spokojeně rozvalil v křesle a hrdě pronesl:
„No, vida, jářku, každý tu má nějaký zlozvyk, jen já jsem, jak se zdá, všech zlozvyků prost.“
Bylo mi to líto, ale musela jsem ho zklamat.

„Až na to, Veličenstvo, že říkáte pořád ‚jářku‘ a tímhle vycpávkovým slovem vycpáváte každou větu.“

Uznávám, že jsem dělala trochu chytrou. Jenom náhodou jsem totiž chvíli před cestou do Království Etikety zjistila, co vycpávkové slovo je. Je to slovo, které není pro to, co chceme říct, nijak důležité a říkáme ho často nevědomky. Taková slova mohou být různá, například „jako“, „prostě“, „hele“, „normálně“, „vlast-

ně“, v našem světě je takovým vycpávkovým slovem často i slůvko „vole“.

Král Slavoj vykřikl: „Vole nikdy neříkám, to, jářku, ne!“ A hned se chytil za pusku, protože poznal, že s tím jeho „jářku“ je to vskutku vážné. „I já mám zlozvyk,“ uznal a podíval se na mě: „Klárko, řekni, co mám dělat?“

Poradila jsem mu, ať se to zkusí odnaučit, ale on se zeptal jak. Řekla jsem mu, ale i ostatním – a mezi námi, tím pádem to říkám i vám –, že prvním krokem je uvědomit si, že nějaký zlozvyk vůbec máme. Ať je to kousání nehtů, dloubání v nose, houpání se na židli, hlavní je vědět, že se mě to týká. Pak stačí myslet na to, abych se ovládl a včas si svůj zlozvyk uvědomil.

„Jářku, tak to tedy je,“ zvolal radostně král Slavoj, ale hned se zarazil. „Zase to nešťastné jářku!“

Abych ho uklidnila, vysvětlila jsem mu, že žádného zlozvyku se nelze zbavit ve chvíli, musíme na to myslet a za nějaký čas se to určitě podaří.

Zatímco si všichni zkoušeli neskákat si do řeči a nedoříkávat to, co chce říct někdo jiný, případně neříkat „jářku“ a nejíst z cizího talíře, já jsem se rozhlížela kolem. Hledala jsem, jestli na mě odněkud nevykukuje nějaká šifra, kód nebo něco podobného. Řeknu vám rovnou: nikde nic. A rozebírat trůn, to si přece nemůžu dovolit. Tak jsem se nenápadně vytratila...

xxxxx

Doma jsem mámě nejdřív slíbila, že až budu příště jíst a přitom pospíchat, tak si i tak k tomu jídlu sednu. A co se týče mých kamarádů, Veroniky, Terezy a Vítka, pochopila jsem, že o svém zlozvyku nejspíš vůbec nevědí. A rozhodla jsem se, že jim o něm řeknu. Samozřejmě jemně a citlivě, každému zvlášť a jenom do ouška.

A co vy a vaše zlozvyky? Zkuste se zamyslet, pravděpodobně objevíte, že taky nějaký máte. Buďte v klidu, aspoň jeden zlozvyk má většina z nás. Ještě než se ale zamyslíte, něco tu pro vás mám. Klářin zábavný testík? Věděla jsem, že na něj čekáte. Pusťme se tedy do něj.

Otázka 1

Tomáš se rád houpe na židli. Je to zlozvyk?

- a) **Vůbec ne, houpání výrazně uklidňuje a taky utužuje kondici.**
- b) **Je, Tomášovo houpání ostatní ruší, navíc může spadnout a zranit se.**
- c) **Každý si může dělat, co chce, jeden ať sedí jako puška, druhý ať se klidně pohoupá, je to jen a jen jeho věc**

Otázka 2

Běďa se dloube v nose. Měl by s tím přestat?

- a) **Jistě, je to hodně ošklivý zlozvyk, Běďa se kvůli němu může ostatním zprotivit.**
- b) **Ani ne, mít vyčištěný nos je důležité, jak to dosáhneme je jedno.**
- c) **Určitě ne, v jedné divadelní hře se praví, že „velký nos, velkého ducha značí“, jak jinak než dloubáním si může Běďa nos zvětšit.**

Otázka 3

Petr šel s kamarády do kina na napínavý film, který už viděl. Při promítání jim neustále prozrazoval, co se stane za chvíli. Dělal to správně?

- a) **V každém případě ano, jak jinak by kamarády uchránil před strachem a leknutím.**
- b) **Správné to není, Petr kazí kamarádům zážitek z filmu a ostatní v kině ruší.**
- c) **Ano, jen měl kamarádům všechny důležité věci říct před začátkem filmu, při promítání jim je mohl už jenom připomínat.**

Mistr E se na mém tabletu objevil tentokrát hodně brzy. Potvrdil mi to, na co jsme spolu už přišli sami. Že nějaký zlozvyk má většina z nás a že cesta k tomu, jak se svého zlozvyku zbavíme, začíná tím, že si uvědomíme, jaký zlozvyk vlastně máme.

Je třeba si zlozvyk uvědomit a pak se snažit ho odnaučit.

Mistr E se pak ještě chvíli usmíval, nic neříkal a mě napadlo, že možná čeká, jestli mu nepovím něco o té ztracené šifře. Já jsem ale nic nevěděla, a tak jsem taky mlčela. Potom Mistr E zmizel a já jsem šla spát.

Už jsem skoro usínala, když mě něco začalo šimrat pod nosem. Byl to chlup. Rezavý, dlouhý skoro jako moje celá postel a docela silný. Kde asi vzal? A pak jsem si vzpomněla, že když jsem z Království Etikety odlétala, v uších mi zazvonil podivný smích. Ne, nebylo to chechtání, byl to smích, asi jako když pohladíte zvonky, které si pověsíte doprostřed pokoje. Jenomže v královské síni žádné zvonky nevisely. A já jsem ten smích přesto slyšela. Můžete mi věřit. Že by na té ztracené šifře přece jenom něco bylo? Ať tak nebo tak, určitě to s ní nebude vůbec jednoduché.

Potom už jsem spala a zdálo se mi o Království Etikety. Jestli budu mít možnost se tam ještě vrátit, určitě se po té šifře poohlédnu pečlivěji. To slibuji sobě a taky vám.

A nakonec ještě správné řešení Klářina skvělého testu:

Otázka 1 – správná odpověď je **B** – houpat se na židli je zlozvyk, můžeme i spadnout.

Otázka 2 – správná odpověď je **A** – dloubání se v nose je velice ošklivý zlozvyk.

Otázka 3 – správná odpověď je **B** – vyprávět děj filmu předem je vůči ostatním bezohledné.